

Jardí vora el mar

Mercè Rodoreda

Jardí vora el mar

La primera vegada que els senyorets van venir va ser a començaments de la primavera, poc després d'haver-se casat. A ell ja el coneixia. L'havia vist dues vegades; quan va venir a mirar la finca per comprar-la, i una altra vegada quan va venir a veure com anaven les reformes que feia fer. Aquesta segona vegada em va dir que se'm quedava, que ja li anava bé com a jardiner. Havien fet el viatge de nuvis per l'estranger i van fer una passada curta per aquí. Moltes passejades i estones al mirador guaitant l'anar i el venir de les onades i el cel amb tot el que s'hi belluga i ben al costat l'un de l'altre i de vegades abraçats. Si era de dia, quan m'acostava, tossia per avisar-los, i encara que no és cap pecat que dos casats s'abracin pensava que els molestaria que els veiés. La Quima, la cuinera, ja va venir aquells dies. Després van agafar el costum de llogar-la per la temporada, perquè la cuinera que tenien a Barcelona a l'estiu anava a veure la família. La Quima em feia explicar tot el que feien pel jardí i jo li feia explicar tot el que feien per la casa perquè ella sabia moltes coses per la Miranda, una de les cambres, que era del Brasil. Aquesta Miranda duia un vestit negre, tan estret per tot el cos, que el tenia prim com una serp, que més li hauria valgut anar sense. I un davantal, de punta, petit com la mà. I es feia dir sí senyor. Ara que no em podia explicar molt perquè passava poc. De vegades, el senyoret Francesc posava una oliva a la boca de la senyoreta Rosamaria i ella l'agafava amb les dentetes... Ell, es veu que n'estava com boig. La Quima em va dir que quan la Miranda li ho explicava, ella, la Miranda, que més aviat era de color de pegadolça, es tornava blanca. D'enveja, deia la Quima. Es veu que aquestes del Brasil són així. Un dia que ells havien sortit a passejar amb el cotxe, la Quima em va fer pujar a dalt, i jo tenia molta por que tornessin i ens atrapessin, i em va dir: «Veurà quines joies...! El senyoret Francesc és un dels homes més rics de Barcelona.» I em va ensenyar moltes coses i totes va dir que eren de brillants; i un collaret, també, amb una pera verda que penjava al mig. Gent rica de debò. I confiada. Per entre les escletxes de la persiana vam mirar el jardí. La torre i les terres d'aquí al costat aleshores eren un camp d'herba i sargantanes.

Se'n van anar i van dir que pel juny vindrien amb uns amics. Em van donar les claus i em van deixar amo de la casa que, de tant en tant, havia d'airejar. Quan vaig rebre la carta que deia que tornaven, vaig estar content. Tal com m'encarregaven vaig llogar la Quima per l'estiu, i estava vermella d'alegria perquè el senyoret Francesc, al a carta, deia que li agradava molt la manera com feia els llenguados al forn. La Miranda va venir dos o tres dies abans amb maletes grosses i sense badar boca. Jo, cap a les plantes, a fora. I ella, a la pols, a dintre. Van venir per mar. Al cap de tres dies vam sentir la sirena del barquet i de seguida el vaig veure que s'anava acostant i quan va ser prou a la vora van baixar la llanxa motora i ja es van quedar a la platja perquè anaven de bany i van començar a nedar i una de les amigues es va posar a patinar per damunt de l'aigua com una figureta. Van dur un professor que els ensenyava allò dels patins i la senyoreta Rosamaria, per riure, em va preguntar si m'agradaria aprendre'n i li vaig dir que jo ja havia fet salat. Em va preguntar si tenia cap flor malalta i li vaig dir que, gràcies a Déu, totes estaven bé de salut. Van agafar la Mariona de cambra: una noia del poble que jo coneixia de vista, molt joveneta, petita i polida com un palet.

A les nits, des del passeig dels til·lers i les moreres, mirava sovint l'habitació d'ells. Sempre m'ha agradat passejar pel jardí a la nit, per sentir-lo respirar. I quan em cansava me n'anava xino-xano cap a la meva caseta i sentia el viure tranquil de tot el que és verd i de colors a l'hora de la llum. Vaig començar a adonar-me que algú passejava pel jardí a altes hores de la nit. Em vaig posar a l'aguait i vaig veure que era la Miranda. Em va molestar molt perquè es passejava amb una branca a

la mà i m'anava clavant patacades a les plantes. Una nit em vaig fer veure i la vaig escriuassar de mala manera.

-La Miranda? -em va dir un dia la Quima-. No m'agrada. No es fii de la gent que està desperta a l'hora de dormir. El que voldria la Miranda... però em sembla que el senyoret només té ulls per una cosa... Pot estar ben descansada la senyoreta Rosamaria.

- Hi ha homes que els agraden les persones que vénen de lluny, i poder pensar en arbres i en plomes de colors; els ve de gust... -li vaig dir. I la Quima em va dir que era boig de tancar i que em retiraria la paraula. No tan boig. La Miranda, fent el distret, posava paranys.